

Arrest

nr. 229 219 van 25 november 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 1 juni 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 april 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 april 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat P. MAERTENS *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 16 december 2015 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 4 januari 2016 om internationale bescherming. Op 27 april 2018 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een 19-jarige soennitische Afghaan van gemengde Pashtoun-Tadzjiekse origine, geboren in het subdorp Bande Azimkhan, hoofddorp Sultanpoor Sufla, gelegen in het district Surkh Rod, provincie Nangarhar. Uw moeder, jongere broer M. K. (...) en jongere zus S. (...) verblijven bij uw paternale oom – tevens uw directe buurman – in het dorp Bande Azimkhan.

Volgens uw verklaringen zouden zo'n zes maanden voor uw vertrek de taliban 's nachts onder valse voorwendselen aan uw deur zijn gekomen. Uw vader en broer N. (...) zouden de deur hebben geopend. De taliban zouden hen er van hebben beschuldigd voor het Afghaans leger (ANA) te werken en voor de overheid te spioneren. Er zou een oproer zijn ontstaan, waarna uw vader en broer door de taliban zouden zijn meegenomen. U zou tot op heden niets van hen hebben vernomen.

Nog volgens uw verklaringen zou zo'n vijf tot vijf en een halve maand na de ontvoering van uw broer en vader u onderweg zijn aangesproken door twee of drie talibs op een motor. Ze zouden u hebben verteld dat het uw plicht was te vechten tegen de buitenlanders en ongelovigen. Als u niet zou meewerken, zouden ze u doden. U zou hen één week de tijd hebben gevraagd om toestemming te krijgen van uw moeder. De talibs zouden hier akkoord mee zijn gegaan en zouden u later contacteren. U zou bij thuiskomst uw moeder alles hebben verteld. U zou er bij uw moeder hebben op aangedrongen naar het buitenland te trekken. Uw moeder zou akkoord zijn gegaan. U zou vervolgens één week bij uw – aangrenzend aan uw ouderlijk huis wonende – paternale oom hebben verbleven.

U zou vanaf de woonst van uw paternale oom zijn vertrokken uit Afghanistan. U reisde samen met uw oom via Jalalabad en Kabul naar Nimroz. Aldaar zou u alleen verder zijn gereisd naar Iran. U reisde in zo'n 40 dagen via Turkije en Griekenland naar Europa en uiteindelijk naar België. U kwam op 16 december 2015 aan in België en diende op 4 januari 2016 een verzoek tot internationale bescherming in.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban.

Ter staving van uw identiteit en/of verzoek tot internationale bescherming legt u de volgende documenten neer: uw originele taskara, uitgegeven op 26 saratan 1387 (Gregoriaanse kalender (GK) 15 mei 2008).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Op basis van uw verklaringen en door onderzoek van alle elementen in uw dossier wordt door het CGVS geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a, en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat er afbreuk wordt gedaan aan uw algemene geloofwaardigheid. Op het Commissariaat-generaal verklaart u Z. K. R. (...) te heten. U zou niet gekend zijn onder andere namen. U beweert geen andere naam te hebben gebruikt toen u onderweg was naar België (CGVS, p. 4). Ook bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaart u Z. K. R. (...) te heten (Verklaring DVZ, 7/9/2016, p. 4, vraag 1, 2, 3; Fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling (Minteh), 4/1/2016, p. 1). Op 3 augustus 2016 wordt u in Brussel door de lokale politie onderschept op de Thalys. U zou via Duitsland naar Frankrijk zijn gereisd. U verklaart tegenover de politie dat u M. R. P. (...) heet. Ook zou u uw leeftijd met drie jaar hebben verjongd (Administratief rapport van de controle van een vreemdeling, PV-nummer BR.55.FC.005232/2016, 3/8/2016). Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd, verklaart u dat u uit angst voor deportatie een andere naam en leeftijd opgaf (CGVS, pp. 4-5). Dat u kernelementen van

uw identiteit heeft veranderd, namelijk uw naam en leeftijd, doet in ernstige mate afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

Uw aangetaste geloofwaardigheid heeft tot gevolg dat ook aan uw overige verklaringen niet zomaar geloof kan worden gehecht. Los daarvan zijn er elementen in uw verklaringen die de geloofwaardigheid ervan ernstig aantasten.

Zo stelt u dat uw vader en broer op een avond zijn meegenomen door de taliban omdat ze van spionage werden beschuldigd (CGVS, p. 12). Wanneer u wordt gevraagd waarom uw broer en vader werden verdacht van spionage, blijkt u daar geen antwoord op te kunnen geven. Zo stelt u nu weer dat uw familieleden misschien werden verdacht van spionage, dan weer geeft u aan dat u niet weet waarom zij van spionage werden beticht (CGVS, p. 16). Wanneer u wordt gevraagd welke concrete bewijzen de taliban hadden tegen uw vader en broer, blijkt u hier evenmin van op de hoogte. U voegt er aan toe dat iemand hen allicht valselyk zou hebben beschuldigd (CGVS, p. 16). Dat u zelfs niet kan aangeven waarom de taliban net uw vader en broer van spionage zouden hebben verdacht is niet aannemelijk. Redelijkerwijs kan er immers worden verwacht dat u in de periode na de ontvoering van uw broer en vader – nota bene hoofd van het gezin – toch op zijn minst stil zou hebben gestaan bij de mogelijke argumenten om hen van spionage te verdenken. Daarbij komt het weinig geloofwaardig over dat de taliban zich zouden bezighouden met een individuele vervolgingscampagne van personen voor wie elke concrete aanwijzing van spionage ontbreekt. Dit zou een zeer inefficiënte en kostbare manier van werken zijn die zeer weinig resultaat zou opleveren. Uw verklaringen kunnen het CGVS niet overtuigen dat de taliban zich in uw geval wel tot deze manier van reageren zou hebben gekeerd.

Nog is uw persoonlijke getuigenis over de betreffende avond/nacht weinig doorleefd. Zo verklaart u niet te weten wat u dacht toen uw vader en broer (valselyk) beschuldigd werden, omdat u naar eigen zeggen te jong was (CGVS, p. 16). Verder stelt u in uw relaas dat uw moeder schreeuwde en huilde op het moment dat haar echtgenoot en zoon werden meegenomen (CGVS, p. 12). Wanneer u wordt gevraagd naar een reactie van de taliban op uw moeders emoties, blijkt u hier evenmin een antwoord op te hebben (CGVS, p. 16). Wanneer u voorts wordt gevraagd wat de taliban allemaal zeiden of riepen die avond/nacht, antwoordt u naast de kwestie en stelt u dat de taliban enkel uit waren op kidnapping (CGVS, p. 16). Dat u niet op een doorleefde en spontane manier kan vertellen over de door u voorgehouden ontvoering van uw broer en vader heeft als gevolg dat er opnieuw afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen terzake.

Nog verklaart u dat na de verdwijning van uw vader en broer uw paternale oom zich tot de autoriteiten zou hebben gewend (CGVS, pp. 12, 18). Er dient te worden opgemerkt dat u geen begin van bewijs aanbrengt om uw verklaringen hierover te ondersteunen. Ook het gebrek aan dergelijke documenten doet, in combinatie met uw weinig geloofwaardige verklaringen, afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Al met al kan er van een jongeman van uw leeftijd redelijkerwijs worden verwacht dat hij beter op de hoogte zou zijn geweest van de ontvoering van zijn broer en vader, te meer u op het CGVS aangeeft in contact te staan met uw bij uw paternale oom inwonende moeder (CGVS, pp. 4, 9). U zou zich bijgevolg ook na uw vertrek hebben kunnen inlichten over de precieze gebeurtenissen van die avond en de periode nadien, hetgeen u echter heeft nagelaten. Dat u dat niet heeft gedaan, tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen eens te meer aan.

Daarbij blijkt uit uw verklaringen dat ook andere dorpelingen door de taliban werden meegenomen. Zo verklaart u dat ook de zoon van uw buur werd meegenomen (CGVS, p. 17). Wanneer u wordt gevraagd meer over deze persoon te vertellen, blijkt dat u deze persoon niet goed kende en weet u enkel te vertellen dat de zoon naar de madrassa ging (CGVS, p. 17). Nog geeft u aan dat u niet weet of de taliban nog andere dorpelingen meenamen (CGVS, p. 17). Wel zou er een broer van een klasgenoot eveneens door de taliban zijn meegenomen. Desgevraagd blijkt u niet te weten hoe uw klasgenoot heette, noch van welk dorp hij afkomstig was of waarom zijn broer precies werd meegenomen (CGVS, p. 17). Dat u desgevraagd geen concrete, doorleefde voorbeelden kan geven van andere kidnappings door de taliban in uw dorp, zet uw relaas bijgevolg opnieuw op losse schroeven.

Voorts zou u zo'n vijf tot vijf en een halve maand na de ontvoering van uw broer en vader zijn aangesproken door twee of drie talibs op een motor. Ze zouden u voor hen willen winnen (CGVS, pp. 12-13). Deze bewering is echter niet aannemelijk in het licht van uw verklaringen over de ontvoering van uw broer en vader. Het houdt immers geen steek dat de taliban uw vader en broer eerst van

spionage zouden betichten en hen zouden ontvoeren, om vervolgens luttele maanden later te proberen u voor hen te winnen. Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd, geeft u aan niet te weten waarom nu juist precies u zou worden gerekruteerd (CGVS, p. 21). Hierdoor wordt opnieuw afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Ook andere elementen betreffende uw eigen rekruteringspoging zijn allerm minst overtuigend.

U verklaart dat u vroeg om één week respijt met het oog op toestemming van uw moeder. De taliban zijn hiermee akkoord gegaan (CGVS, p. 13). Wanneer u wordt gevraagd of er concrete afspraken werden gemaakt, verklaart u dat de taliban u zouden komen halen, of dat u – als u tijd had – naar hen zou kunnen gaan (CGVS, p. 19). Dit gratuite karakter van uw voorgehouden rekrutering getuigt van weinig druk vanuit de taliban. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u niet weet waar u dan precies de taliban zou moeten ontmoeten (CGVS, p. 19). Op de vraag hoe u naar taliban kunt komen als u niet weet waar u zou moeten zijn, stelt u dat de talibs misschien in de moskee of ergens in het dorp zouden zijn (CGVS, p. 19). Nog verklaart u dat de taliban u vanuit uw ouderlijk huis zouden kunnen meenemen (CGVS, p. 19). Volgens uw verklaringen blijkt u niet tegen de taliban te hebben verteld wie u was, wie uw vader was, waar u woonde, enzovoorts (CGV, p. 19). U speculeert dat de taliban u stiekem zouden hebben kunnen achtervolgd (CGVS, p. 19). Op geen enkel moment weet u te concretiseren hoe en wanneer u zich bij de taliban zou hebben kunnen melden met het oog op uw rekrutering, of hoe zij u zouden kunnen terugvinden. Wanneer u wordt geconfronteerd met de argeloze en onzorgvuldige rekrutering vanwege de taliban, geeft u louter aan dat zij wilden dat u de jihad zou plegen (CGVS, p. 19). Dat antwoord klaart de onaannemelijkheden in uw verklaringen niet uit. Dat de taliban u enerzijds graag zouden hebben willen rekruteren, maar anderzijds weinig haast of druk lijken te zetten achter uw daadwerkelijke rekrutering, is niet in overeenstemming met uw bewering dat u onder dwang gerekruteerd zou worden op straffe van de dood. Dit brengt de geloofwaardigheid van uw asielmotieven opnieuw in het gedrang.

Nog blijkt u geen voorbeelden te kunnen geven van andere dorpsjongens die door de taliban gedwongen werden meegenomen. Zo heeft u, behalve de zoon van de buurman (cf. supra), geen weet van andere gevallen (CGVS, p. 20). Of er überhaupt andere jongens werden meegenomen in uw dorp, weet u niet. Ook of andere jongens op dezelfde manier werden benaderd is u onbekend (CGVS, p. 20). Wat de dorpsouderen vinden van de rekrutering in hun dorp is eveneens onbekend voor u (CGVS, p. 20). Of de dorpsmoellah en de taliban een band hebben weet u evenmin (CGVS, p. 19). Nog weet u niet of de taliban in uw dorp nog op andere manieren zouden rekruteren (CGVS, p. 20). Op andere locaties zouden de taliban echter niet kunnen rekruteren, daar volgens uw verklaringen de overheid aanwezig is (CGVS, p. 20). Deze voorstelling van de feiten stemt niet overeen met de informatie waarover het CGVS beschikt. Daaruit blijkt immers dat rekrutering door de taliban doorgaans gebaseerd is op de lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken, madrassa, studentenkringen en gemeenschappelijke belangen (zie toegevoegde informatie administratieve dossier). Dat geen enkele van deze elementen aanwezig is in het door u voorgehouden relaas, leidt ertoe dat er geen geloofwaardigheid kan worden gehecht aan uw verklaringen terzake.

Tot slot is het niet geloofwaardig dat de taliban daadwerkelijk zouden wachten op toestemming van uw moeder. Wanneer u wordt gevraagd waarom de taliban u deze permissie gaven, blijkt u dit niet te weten (CGVS, p. 18). Wanneer u wordt gevraagd of toestemming van (een) ouder(s) noodzakelijk is voor de taliban, antwoordt u dat u daar niets van heeft gehoord (CGVS, p. 20). Van iemand die slechts éénmaal benaderd is door de taliban kan niet worden verwacht dat hij hen blindelings zou gehoorzamen wanneer zij hem zouden sommeren binnen een week terug te komen. Ook de taliban moeten zich hier van bewust zijn geweest en zouden u dus niet zomaar laten gaan. Indien zij u toch zouden hebben vrijgelaten, zouden hierbij redelijkerwijs de nodige maatregelen gepaard moeten zijn gegaan opdat u niet zou kunnen vluchten. Dat zij daarentegen toestonden uw moeder te bezoeken louter omwille van ouderlijke toestemming voor het plegen van de jihad en zonder schijnbaar een oogje in het zeil te houden, is niet aannemelijk.

Rekening houdend met alle bovenstaande opmerkingen kan er aan uw asielrelaas geen geloof worden gehecht en dient er te worden geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch het reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie ook niet ombuigen. De door u voorgelegde taskara levert hoogstens een bewijs op van uw identiteit, nationaliteit en herkomst. Deze elementen staan hier niet ter discussie.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Surkh Rod te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 20 februari 2018 en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor de stad

Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, en Surkh Rod, respectievelijk ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de typologie van het geweld in de districten Jalalabad, Behsud en Surkh Rod gelijklopend is. In alle drie de districten kan het gros van het geweld toegeschreven worden aan de taliban of ISKP. Het geweld in is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met berm bommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook enkele complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden.

Hoewel het geweld in de drie districten voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van Jalalabad, Behsud of Surkh Rod dwingt hun woonplaats te verlaten. De drie districten blijken daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat ISKP actief is in de provincie Nangarhar, en er de taliban en ANSF bestrijdt. ISKP is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de het district Surkh Rod met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Surkh Rod actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Surkh Rod aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

In zoverre u aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Surkh Rod en hierbij verwijst naar uw problemen met de taliban dient opgemerkt te worden dat dit element niet bestempeld kan worden als een persoonlijke omstandigheid dat tot gevolg heeft dat u, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

U slaagde er immers niet in uw problemen met de taliban aannemelijk te maken (cf. supra). Bovendien blijkt uit uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud dat de overheid de controle over uw dorp heeft (CGVS, p. 13) en dat ook de dorpsmaliks door de overheid worden aangesteld (CGVS, p. 14). Deze door u geschetste omstandigheden zijn bijgevolg niet van dien aard dat u bij terugkeer een reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet zal lopen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“II.1.1. Verwerende partij stelt in haar beslissing dat verzoekende partij er niet in geslaagd is om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en dat verzoekende partij evenmin in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

*II.1.2. Verwerende partij stelt eerstens het volgende:
(...)*

Noch op het CGVS, noch op de DVZ heeft verzoekende partij valse identiteitsgegevens vermeld. Ook verwerende partij heeft geen enkele objectieve reden (bijvoorbeeld een leeftijdsonderzoek) om te besluiten dat verzoekende partij niet de heer R. Z. K. (...) zou zijn en op heden niet 19 jaar is.

Verzoekende partij heeft bij een treincontrole inderdaad valse identiteitsgegevens doorgegeven, doch enkel en alleen uit schik een boete te krijgen.

Zij heeft de asielinstanties nooit voorgelogen of valse informatie verschaft. Zij meent dan ook dat er geen enkele reden bestaat om haar algemene geloofwaardigheid op basis van één incident in twijfel te trekken.

II.1.3 Verwerende partij verwijt verzoekende partij eveneens niet genoeg op de hoogte te zijn van hetgeen haar broer en vader is overkomen en waarom zij als spionnen beschouwd werden door de Taliban.

Verzoekende partij wijst nogmaals op haar bijzonder jeugdige leeftijd op het ogenblik van de feiten.

Zij was amper 16 jaar oud op het moment van de feiten, het jongste kind van het gezin en werd niet betrokken in de 'gesprekken voor volwassenen'.

Zij weet dan ook niet waarom haar broer en vader ontvoerd werden.

*II.1.4 Verwerende partij gebruikt onredelijke argumenten om het relaas van verzoekende partij onderuit te halen. Zo meent zij dat verzoekende partij niet doorleefd kan vertellen over de reactie van haar moeder op de ontvoering van haar echtgenoot en zoon en de reactie van de Taliban:
(...)*

Verwerende partij is niet ernstig! Alles verliep bijzonder chaotisch, verzoekende partij heeft uitgelegd dat haar moeder hysterisch werd, dat zij weende en schreeuwde. Verwerende partij verwacht een hele verslaggeving van de emoties en reacties van de verschillende personen aanwezig, dit is bijzonder onredelijk.

*De oom van verzoekende partij zocht na de gebeurtenissen hulp bij de autoriteiten. Hieromtrent stelt verwerende partij het volgende:
(...)*

Verwerende partij verwacht een begin van bewijs, goed wetende dat de Afghaanse autoriteiten geen dergelijke documenten afgeven. Het is geen bureaucratisch land, waar alles geregistreerd wordt en een bewijs van afgegeven wordt. Dergelijke stukken verwachten van verzoekende partij, is dan ook bijzonder onredelijk.

II.1.5. Verzoekende partij verklaarde tevens dat de Taliban haar trachtte te recruterende, na de ontvoering van haar vader en broer. Verwerende partij hecht hier geen geloof aan: (...)

Verzoekende partij begrijpt niet waarom het niet aannemelijk zou zijn dat de Taliban haar zou willen rekruteren. Uiteraard kan zij niet in het hoofd kijken van Taliban leden, doch is het niet vreemd dat zij zoveel mogelijk jonge mannen voor zich trachten te winnen. De Taliban is er uiteraard bij gebaat dat de mannen zich vrijwillig en niet onder dwang bij hen aansluiten. Verzoekende partij vroeg om een beetje bedenktijd - en om toestemming te vragen aan haar moeder - wat zij ook kreeg. Immers, op die manier ging de Taliban er hoogstwaarschijnlijk van uit dat verzoekende partij zich vrijwillig bij hen zou aansluiten waardoor ze haar beter zouden kunnen inzetten.

Verwerende partij focust zich enkel op de vragen waarop verzoekende partij niet kon antwoorden en legt een groot deel van het gehoor naast zich neer.

II.1.6. Verzoekende partij meent dat verwerende partij bijzonder onzorgvuldig te werk is gegaan bij de beoordeling van het relaas van verzoekende partij.

Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel."

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Onder verwijzing naar het rapport *"Forced back to danger. Asylum-seekers returned from Europe to Afghanistan"* van Amnesty International van oktober 2017 zet verzoeker uiteen waarom de veiligheidssituatie in Afghanistan aanleiding geeft tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Nog onder verwijzing naar dit rapport van Amnesty International betoogt verzoeker dat hij een bijzonder kwetsbaar profiel heeft en na al die jaren in Europa dermate verwesterd is dat hij het risico loopt op vervolging in Afghanistan. Verzoeker merkt tot slot op dat de mensenrechten in heel Afghanistan meer en meer worden geschonden.

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift wordt als nieuw stavingstuk het rapport *"Forced back to danger. Asylum-seekers returned from Europe to Afghanistan"* van Amnesty International van oktober 2017 gevoegd.

2.2.2. Op 7 november 2018 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij met uittreksels uit het EASO Country of Origin Information Report *"Afghanistan. Security Situation"* van december 2017 en de update van dit rapport van mei 2018 en uit de *"Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis"* van EASO van juni 2018.

2.2.3. Op 2 mei 2019 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota bij met referenties naar het rapport *"UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan"* van UNHCR van 30 augustus 2018, de *"Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis"* van EASO van juni 2018, p. 1, 71-77 en 87, en de COI Focus *"Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod"* van 18 maart 2019.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.1.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen

staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Bande Azimkhan, een subdorp van het dorp Sultanpoor Sufla, gelegen in het district Surkhrod van de provincie Nangarhar. Volgens verzoeker zouden de taliban op zeker moment 's nachts onder valse voorwendselen bij hem thuis zijn komen aankloppen. Zijn vader en zijn broer N. zouden de deur hebben geopend en door de taliban beschuldigd zijn dat ze voor het Afghaanse leger werken en voor de overheid spioneren. Daarop zou een oproer ontstaan zijn en zouden verzoekers vader en broer door de taliban zijn meegenomen. Verzoeker verklaart tot op heden niets van hen te hebben vernomen. Verzoeker verklaart verder dat hij zo'n vijf tot vijf en een halve maand na de ontvoering werd aangesproken door enkele *talibs* op een motor. Zij zouden verzoeker gezegd hebben dat het zijn plicht was om tegen de buitenlanders *jihad* te voeren en dat ze hem zouden doden indien hij zou weigeren. Verzoeker zou hen een week de tijd hebben gevraagd om toestemming te krijgen van zijn moeder. De taliban zouden hiermee akkoord zijn gegaan en zouden verzoeker later contacteren. Thuis zou verzoeker zijn moeder hebben ingelicht en er hebben op aangedrongen om hem naar het buitenland te laten vertrekken. Verzoekers moeder zou hiermee akkoord zijn gegaan. Vervolgens zou verzoeker nog een week bij zijn oom langs vaderszijde hebben verbleven alvorens met de hulp van een smokkelaar zijn land van herkomst te verlaten.

Verzoeker verklaart bij terugkeer naar zijn land van herkomst te vrezen dat hij door de taliban zal worden gedood. De Raad hecht in navolging van de commissaris-generaal geen geloof aan verzoekers vluchtmotieven.

Over de door verzoeker voorgehouden ontvoering van zijn vader en broer N. wordt in de bestreden beslissing immers op goede gronden het volgende uiteengezet:

“Zo stelt u dat uw vader en broer op een avond zijn meegenomen door de taliban omdat ze van spionage werden beschuldigd (CGVS, p. 12). Wanneer u wordt gevraagd waarom uw broer en vader werden verdacht van spionage, blijkt u daar geen antwoord op te kunnen geven. Zo stelt u nu weer dat uw familieleden misschien werden verdacht van spionage, dan weer geeft u aan dat u niet weet waarom zij van spionage werden beticht (CGVS, p. 16). Wanneer u wordt gevraagd welke concrete bewijzen de taliban hadden tegen uw vader en broer, blijkt u hier evenmin van op de hoogte. U voegt er aan toe dat iemand hen allicht valselyk zou hebben beschuldigd (CGVS, p. 16). Dat u zelfs niet kan aangeven waarom de taliban net uw vader en broer van spionage zouden hebben verdacht is niet aannemelijk. Redelijkerwijs kan er immers worden verwacht dat u in de periode na de ontvoering van uw broer en vader – nota bene hoofd van het gezin – toch op zijn minst stil zou hebben gestaan bij de mogelijke argumenten om hen van spionage te verdenken. Daarbij komt het weinig geloofwaardig over dat de taliban zich zouden bezighouden met een individuele vervolgingscampagne van personen voor wie elke concrete aanwijzing van spionage ontbreekt. Dit zou een zeer inefficiënte en kostbare manier van werken zijn die zeer weinig resultaat zou opleveren. Uw verklaringen kunnen het CGVS niet overtuigen dat de taliban zich in uw geval wel tot deze manier van reageren zou hebben gekeerd.

Nog is uw persoonlijke getuigenis over de betreffende avond/nacht weinig doorleefd. Zo verklaart u niet te weten wat u dacht toen uw vader en broer (valselyk) beschuldigd werden, omdat u naar eigen zeggen te jong was (CGVS, p. 16). Verder stelt u in uw relaas dat uw moeder schreeuwde en hilde op het moment dat haar echtgenoot en zoon werden meegenomen (CGVS, p. 12). Wanneer u wordt gevraagd naar een reactie van de taliban op uw moeders emoties, blijkt u hier evenmin een antwoord op te hebben (CGVS, p. 16). Wanneer u voorts wordt gevraagd wat de taliban allemaal zeiden of riepen die avond/nacht, antwoordt u naast de kwestie en stelt u dat de taliban enkel uit waren op kidnapping (CGVS, p. 16). Dat u niet op een doorleefde en spontane manier kan vertellen over de door u voorgehouden ontvoering van uw broer en vader heeft als gevolg dat er opnieuw afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen terzake.

Nog verklaart u dat na de verdwijning van uw vader en broer uw paternale oom zich tot de autoriteiten zou hebben gewend (CGVS, pp. 12, 18). Er dient te worden opgemerkt dat u geen begin van bewijs aanbrengt om uw verklaringen hierover te ondersteunen. Ook het gebrek aan dergelijke documenten doet, in combinatie met uw weinig geloofwaardige verklaringen, afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Al met al kan er van een jongeman van uw leeftijd redelijkerwijs worden verwacht dat hij beter op de hoogte zou zijn geweest van de ontvoering van zijn broer en vader, te meer u op het CGVS aangeeft in contact te staan met uw bij uw paternale oom inwonende moeder (CGVS, pp. 4, 9). U zou zich bijgevolg ook na uw vertrek hebben kunnen inlichten over de precieze gebeurtenissen van die avond en de periode nadien, hetgeen u echter heeft nagelaten. Dat u dat niet heeft gedaan, tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen eens te meer aan.

Daarbij blijkt uit uw verklaringen dat ook andere dorpelingen door de taliban werden meegenomen. Zo verklaart u dat ook de zoon van uw buur werd meegenomen (CGVS, p. 17). Wanneer u wordt gevraagd meer over deze persoon te vertellen, blijkt dat u deze persoon niet goed kende en weet u enkel te vertellen dat de zoon naar de madrassa ging (CGVS, p. 17). Nog geeft u aan dat u niet weet of de taliban nog andere dorpelingen meenamen (CGVS, p. 17). Wel zou er een broer van een klasgenoot eveneens door de taliban zijn meegenomen. Desgevraagd blijkt u niet te weten hoe uw klasgenoot heette, noch van welk dorp hij afkomstig was of waarom zijn broer precies werd meegenomen (CGVS, p. 17). Dat u desgevraagd geen concrete, doorleefde voorbeelden kan geven van andere kidnappings door de taliban in uw dorp, zet uw relaas bijgevolg opnieuw op losse schroeven.”

Door in het eerste middel te wijzen op zijn *“bijzonder jeugdige leeftijd op het ogenblik van de feiten”* verklaart noch verschoont verzoeker deze pertinente vaststellingen en overwegingen. Rekening houdend met de leeftijd die verzoeker naar eigen zeggen had op het ogenblik van de feiten, namelijk zestien jaar, is de Raad van oordeel dat verzoeker op dat ogenblik niet dermate jong was dat hij zich niet bewust kon zijn van wat zich in zijn persoonlijke omgeving afspeelde. Gelet op het ingrijpende karakter van de gebeurtenissen – verzoekers vader en broer werden ontvoerd en sindsdien werd van hen niets meer vernomen – mag worden verwacht dat verzoekers persoonlijke beleving hiervan in zijn geheugen gegrift staat en dat hij hierover op een doorleefde en spontane manier kan vertellen, *quod non*. Verzoeker geeft in het eerste middel aan dat de ontvoering bijzonder chaotisch verliep, dat hij heeft uitgelegd dat zijn moeder hysterisch werd en dat de commissaris-generaal onredelijke verwachtingen stelt. Zodoende biedt hij evenwel geen verklaring of verschoning voor het weinig doorleefde en gebrekkige karakter van zijn verklaringen over een ingrijpende gebeurtenis waarvan hij naar eigen zeggen getuige was. In tegenstelling tot wat verzoeker mag vinden, is de commissaris-generaal niet

onredelijk waar hij van hem hierover doorleefde en spontane verklaringen verwacht. Nu verzoeker zich in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming beroept op wat zijn vader en broer overkomen is, kan eveneens redelijkerwijze van hem worden verwacht dat hij de nodige stappen zou hebben gezet om over de achterliggende redenen van hun ontvoering meer te weten te komen. Het argument dat hij als jongste kind van het gezin niet zou zijn betrokken in 'gesprekken voor volwassenen' – verzoeker beperkt zich hier overigens tot een loutere bewering – is derhalve niet dienstig. Verzoeker gaat bovendien geheel voorbij aan volgende pertinente overweging van de bestreden beslissing:

"Al met al kan er van een jongeman van uw leeftijd redelijkerwijs worden verwacht dat hij beter op de hoogte zou zijn geweest van de ontvoering van zijn broer en vader, te meer u op het CGVS aangeeft in contact te staan met uw bij uw paternale oom inwonende moeder (CGVS, pp. 4, 9). U zou zich bijgevolg ook na uw vertrek hebben kunnen inlichten over de precieze gebeurtenissen van die avond en de periode nadien, hetgeen u echter heeft nagelaten. Dat u dat niet heeft gedaan, tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen eens te meer aan."

Volgens verzoeker is het onredelijk van de commissaris-generaal om van hem te verwachten dat hij een begin van bewijs bijbrengt ter ondersteuning van zijn verklaring dat zijn oom zich na de verdwijning van zijn vader en broer tot de autoriteiten heeft gewend. De commissaris-generaal weet volgens verzoeker goed dat de Afghaanse autoriteiten dergelijke documenten niet afgeven. Verzoeker beperkt zich hier echter tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en maakt aldus niet aannemelijk dat de Afghaanse autoriteiten geen bewijs zouden afleveren van een klacht of melding.

Ook aan verzoekers relaas over de poging van de taliban om hem te rekruteren kan geen geloof worden gehecht. Hierover wordt in de bestreden beslissing terecht als volgt gemotiveerd:

"Voorts zou u zo'n vijf tot vijf en een halve maand na de ontvoering van uw broer en vader zijn aangesproken door twee of drie talibs op een motor. Ze zouden u voor hen willen winnen (CGVS, pp. 12-13). Deze bewering is echter niet aannemelijk in het licht van uw verklaringen over de ontvoering van uw broer en vader. Het houdt immers geen steek dat de taliban uw vader en broer eerst van spionage zouden betichten en hen zouden ontvoeren, om vervolgens luttele maanden later te proberen u voor hen te winnen. Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd, geeft u aan niet te weten waarom nu juist precies u zou worden gerekruteerd (CGVS, p. 21). Hierdoor wordt opnieuw afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven."

Ook andere elementen betreffende uw eigen rekruteringspoging zijn allerm minst overtuigend.

U verklaart dat u vroeg om één week respijt met het oog op toestemming van uw moeder. De taliban zijn hiermee akkoord gegaan (CGVS, p. 13). Wanneer u wordt gevraagd of er concrete afspraken werden gemaakt, verklaart u dat de taliban u zouden komen halen, of dat u – als u tijd had – naar hen zou kunnen gaan (CGVS, p. 19). Dit gratuite karakter van uw voorgehouden rekrutering getuigt van weinig druk vanuit de taliban. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u niet weet waar u dan precies de taliban zou moeten ontmoeten (CGVS, p. 19). Op de vraag hoe u naar taliban kunt komen als u niet weet waar u zou moeten zijn, stelt u dat de talibs misschien in de moskee of ergens in het dorp zouden zijn (CGVS, p. 19). Nog verklaart u dat de taliban u vanuit uw ouderlijk huis zouden kunnen meenemen (CGVS, p. 19). Volgens uw verklaringen blijkt u niet tegen de taliban te hebben verteld wie u was, wie uw vader was, waar u woonde, enzovoorts (CGV, p. 19). U speculeert dat de taliban u stiekem zouden hebben kunnen achtervolgd (CGVS, p. 19). Op geen enkel moment weet u te concretiseren hoe en wanneer u zich bij de taliban zou hebben kunnen melden met het oog op uw rekrutering, of hoe zij u zouden kunnen terugvinden. Wanneer u wordt geconfronteerd met de argeloze en onzorgvuldige rekrutering vanwege de taliban, geeft u louter aan dat zij wilden dat u de jihad zou plegen (CGVS, p. 19). Dat antwoord klaart de onaannemelijkheden in uw verklaringen niet uit. Dat de taliban u enerzijds graag zouden hebben willen rekruteren, maar anderzijds weinig haast of druk lijken te zetten achter uw daadwerkelijke rekrutering, is niet in overeenstemming met uw bewering dat u onder dwang gerekruteerd zou worden op straffe van de dood. Dit brengt de geloofwaardigheid van uw asielmotieven opnieuw in het gedrang.

Nog blijkt u geen voorbeelden te kunnen geven van andere dorpsjongens die door de taliban gedwongen werden meegenomen. Zo heeft u, behalve de zoon van de buurman (cf. supra), geen weet van andere gevallen (CGVS, p. 20). Of er überhaupt andere jongens werden meegenomen in uw dorp, weet u niet. Ook of andere jongens op dezelfde manier werden benaderd is u onbekend (CGVS, p. 20). Wat de dorpsouderen vinden van de rekrutering in hun dorp is eveneens onbekend voor u (CGVS, p. 20). Of de dorpsmoellah en de taliban een band hebben weet u evenmin (CGVS, p. 19). Nog weet u niet of de taliban in uw dorp nog op andere manieren zouden rekruteren (CGVS, p. 20). Op andere locaties zouden de taliban echter niet kunnen rekruteren, daar volgens uw verklaringen de overheid aanwezig is (CGVS, p. 20). Deze voorstelling van de feiten stemt niet overeen met de informatie

waarover het CGVS beschikt. Daaruit blijkt immers dat rekrutering door de taliban doorgaans gebaseerd is op de lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken, madrassa, studentenkringen en gemeenschappelijke belangen (zie toegevoegde informatie administratieve dossier). Dat geen enkele van deze elementen aanwezig is in het door u voorgehouden relaas, leidt ertoe dat er geen geloofwaardigheid kan worden gehecht aan uw verklaringen terzake.

Tot slot is het niet geloofwaardig dat de taliban daadwerkelijk zouden wachten op toestemming van uw moeder. Wanneer u wordt gevraagd waarom de taliban u deze permissie gaven, blijkt u dit niet te weten (CGVS, p. 18). Wanneer u wordt gevraagd of toestemming van (een) ouder(s) noodzakelijk is voor de taliban, antwoordt u dat u daar niets van heeft gehoord (CGVS, p. 20). Van iemand die slechts éénmaal benaderd is door de taliban kan niet worden verwacht dat hij hen blindelings zou gehoorzamen wanneer zij hem zouden sommeren binnen een week terug te komen. Ook de taliban moeten zich hier van bewust zijn geweest en zouden u dus niet zomaar laten gaan. Indien zij u toch zouden hebben vrijgelaten, zouden hierbij redelijkerwijs de nodige maatregelen gepaard moeten zijn gegaan opdat u niet zou kunnen vluchten. Dat zij daarentegen toestonden uw moeder te bezoeken louter omwille van ouderlijke toestemming voor het plegen van de jihad en zonder schijnbaar een oogje in het zeil te houden, is niet aannemelijk.”

Door in het eerste middel op te merken dat hij uiteraard niet in het hoofd van de taliban kan kijken, doch dat het niet vreemd is dat de taliban zoveel mogelijk jonge mannen voor zich trachten te winnen, gaat verzoeker voorbij aan de terechte kritiek in de bestreden beslissing dat zijn bewering dat de taliban hem onder dwang wilden rekruteren niet strookt met hun zeer lakse en hoogst inefficiënte handelswijze. Deze onaannemelijkheid, die raakt aan de kern van verzoekers relaas, wordt niet uitgeklaard waar verzoeker suggereert dat de taliban er hoogstwaarschijnlijk van uitgingen dat hij zich vrijwillig bij hen zou aansluiten, waardoor ze hem beter zouden kunnen inzetten. Het houdt immers geen steek dat de taliban verzoeker de kans zouden willen bieden om vrijwillig zijn medewerking te verlenen nadat ze eerder gedreigd hebben hem te doden indien hij zou weigeren (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag, p. 12-13). Dat de taliban zo naïef zouden zijn te denken dat verzoeker zich met de toestemming van zijn moeder uiteindelijk wel zou komen aanbieden, is – nog daargelaten de vaststelling dat verzoeker niet kan concretiseren hoe en wanneer dat dan wel zou moeten gebeuren – volstrekt niet aannemelijk, temeer daar de taliban eerder verzoekers vader en broer zouden hebben ontvoerd. Verzoeker gaat verder geheel voorbij aan de terechte vaststelling dat de door hem geschetste gang van zaken geen steun vindt in objectieve informatie die over rekrutering door de taliban werd opgenomen in het administratief dossier.

De hoger weergegeven vaststellingen en overwegingen hebben betrekking op de kern van verzoekers relaas, vinden steun in het administratief dossier en worden door verzoeker niet weerlegd of ontkracht. De kritiek dat de commissaris-generaal enkel focust op vragen waarop verzoeker niet kon antwoorden en een groot deel van het gehoor naast zich neerlegt is ongefundeerd. Verzoeker laat na toe te lichten met welke verklaringen die van aard zijn de appreciatie van zijn vluchtmotieven in een ander daglicht te plaatsen onterecht geen rekening zou zijn gehouden.

Waar verzoeker in het tweede middel nog wijst op zijn “bijzonder kwetsbare profiel” en aanvoert dat hij na al die jaren in Europa verwesterd is en om die reden gevaar loopt op vervolging, beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Verzoeker brengt geen concrete elementen bij waaruit kan blijken dat hij bij terugkeer naar Afghanistan als een verwesterde jongeman gepercipieerd en geviseerd zou worden. Hij toont op geen enkele manier aan dat zijn verblijf in België sinds eind 2015 van hem een dusdanig verwesterde man zou hebben gemaakt dat hij zijn leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen. Verzoeker dient dit risico op vervolging *in concreto* aannemelijk te maken en kan niet volstaan met een verwijzing naar algemene informatie. Dit geldt eveneens wat betreft de algemene opmerking dat de mensenrechten in Afghanistan meer en meer geschonden worden.

Verzoeker legt geen documenten neer die voorgaande appreciatie kunnen wijzigen. De door hem voorgelegde *taskara* kan hoogstens dienen ter staving van zijn identiteit en herkomst, doch heeft geen betrekking op de kern van zijn relaas.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden nood aan bescherming, is er geen reden om het vluchtrelaas te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.3.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.3.3.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij dit risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), niet aannemelijk maakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.3.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Te dezen verklaart verzoeker afkomstig te zijn van Bande Azimkhan, een subdorp van het dorp Sultanpoor Sufla, gelegen in het district Surkhrod van de provincie Nangarhar. Dit wordt door de commissaris-generaal niet betwist. Aldus dient de veiligheidssituatie in deze regio te worden onderzocht.

De Raad benadrukt dat hij zich voor de beoordeling van de actuele veiligheidssituatie in verzoekers land en regio van herkomst dient te baseren op recente bronnen aanwezig in het rechtsplegingsdossier. Te dezen stelt de Raad vast dat de meest recente informatie die hij ter beschikking heeft de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod*" van 18 maart 2019 betreft, die door verwerende partij werd bijgebracht op 2 mei 2019 en waarvan de verslagperiode loopt tot 31 januari 2019. Gelet op het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan en gelet op de periode die is verstreken tussen de publicatie van voormelde COI Focus en de datum waarop de Raad zich uitspreekt in onderhavige zaak, kan deze informatie niet langer als voldoende actueel worden beschouwd.

In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing, voor wat betreft de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 april 2018 wordt vernietigd in zoverre aan de verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Artikel 3

De zaak wordt teruggezonden naar de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig november tweeduizend negentien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN